

Singlehanded 2023, eXpecto, Imre de Groot

Je kijkt er al een heel jaar naar uit, en dan is het zover. Ik kon niet wachten, en was als eerste buiten de haven. Deze Singlehanded is voor mij extra bijzonder, omdat ik hem zeil op een nieuwe boot. Bij aanschaf wisten veel mensen me te vertellen dat deze X-95 ongeschikt is voor solozeilen, dus ik mag dit jaar het tegendeel bewijzen.

Het woei gelijk flink bij de start, dus pas op het laatste moment het startgebied in. Wat was het daar druk! En de code onzichtbaar? Bleek dat de vlaggetjes op het startschip daar niet voor de sier hingen. Toch de sticker met de maritieme codevlaggen maar eens oplakken. Nu moest ik hem ergens in het rommeldoosje naar boven vissen.

Logische keus om eerst naar het zuiden te gaan. Lagerwal langs de kust van Flevoland, pittig zeilen. Block van Kuffeler was druk, met een hoop gedoe ergens langszij kunnen leggen. Hierdoor kon mijn rustmomentje helaas niet doorgaan. Had nog net tijd om een paar Snelle Jelle's in de kuip te gooien.

Opkruisen naar Volendam ging snel en onder de kust werd het water een stuk rustiger. En bij Volendam ook de wind. Fijn, want manoeuvreren met de eXpecto is een stuk lastiger dan met de Spartelaar. Als twee wandelende offshore werkers liepen Wietse en ik alle restaurants in en uit op zoek naar een stempel. Ondanks mijn uitrusting werd ik alsnog in het Engels aangesproken. Zeilen naar Enkhuizen was heerlijk, rustig windje, rif eruit, een beetje appen en administratie doen.

Maar hoe dichterbij Enkhuizen hoe minder wind. Hierdoor kwam de 22 uur deadline in gevaar. Twee mijl voor de sluis zelfs nog het voorzeil gewisseld voor de G1 om er een extra knoopje uit te persen. 21:56, op tijd bleek alsnog te laat, de sluiswachter had zin om naar huis te gaan. Geen probleem ik was niet alleen. Rob had nog een flesje kruidenbitter.

Respect voor de mensen die nog langer doorzeilden. Die hebben flinke buien over gehad. Die buien hielden mij ook behoorlijk uit mijn slaap. Ik had ook echt geen zin toen om 5:30 de wekker ging. Te lang blijven liggen ging ten koste van de voorbereiding. Dus, ik was nog even druk na de sluis. Twee keer een rif zetten, G4 aanslaan, alles zeilklaar maken en zeevast leggen.

Eenmaal op het IJsselmeer bleek de wind best mee te vallen. Twijfelen, twijfelen, toch maar een rifje eruit. Het is net zoals je zonder paraplu van huis gaat. Op dat moment werd ik overvallen door de moeder van alle buien. Zeilen in survival-modus.

Toen het weer rustiger werd, hoorde ik iets tikken. Bleek dat de bakstag aan de lijzijde los was. Na veel zoeken een tonnetje gevonden wat lang genoeg was om de bakstag te monteren. Best lastig aan de wind, aan lij, in het donker. Mijn enige geschikte tonnetje viel dan ook in het water. Jammer dan, dyneema lijntje ertussen. Je snapt mijn verbazing toen ik vlak bij Medemblik het oorspronkelijke tonnetje in het gangbord zag liggen. Die had tonnen water getrotseerd.

In Medemblik mezelf getrakteerd op een uitsmijter. Die had ik nodig. Ik was moe, koud en gaar. Ik was blij met mijn plan om naar Texel te gaan. Als je dan gaat praten met anderen, word je toch weer aan het twijfelen gebracht. Na een intense twijfelsessie kwam ik toch tot de conclusie 'Stick to the plan' en gooide los naar Den Oever. Dat ging het eerste uur super. Zon, relaxt windje, bijna bezeild. Ik wilde mijn rif er al bijna weer uithalen toen de ellende begon. Eerst wat kleine buitjes en toen zag ik in de verte de schuimkoppen al op me afkomen. Als de bliksem rif twee erin, en dat was net op tijd voor het circus begon. Regen viel mee, maar de wind was enorm. Dit ging door tot aan Den Oever. In deze omstandigheden zag ik op tegen de Waddenzee. Opkruisen in het Visjagersgaatje zou een hele onderneming worden.

Henk de Velde zei eens, "Bang was ik niet, ik maakte me zorgen, grote zorgen." Dat deed ik ook. In mijn hoofd vormden zich al plannen waarin ik in Den Oever kon blijven liggen. Gelukkig ging het schutten zo snel dat ik niet eens de tijd had om hierbij stil te staan. Opkruisen ging in het begin helemaal mis. Fokkenschoot raakte in de knoop, dus snel naar voren om het fokje weer naar beneden te krijgen. Een paar klapjes op het grootzeil

en op het eerste iets langere rak de boel kunnen ontwarren. Het tweede langere rak ging de fok weer omhoog en toen ging het rap. Nog enkele momentjes gehad, maar dat ging allemaal goed en lekker op tijd in Texel.

Op dit moment zat ik er behoorlijk doorheen. Twee zware zeildagen gehad met bijna alleen maar opkruisen. 34 keer overstag vanuit Den Oever. En de spanning vreet ook energie. Dan ben je blij dat je in de haven ligt. Om dat te vieren een heerlijke Texelse hamburger gegeten met Bert-Jan. Het is grappig, met Bert-Jan lag ik in de sluis van Den Oever. Ik dacht, als hij gaat, dan durf ik ook wel. Hij vertelde dat hij op zijn beurt mij achterna was gevaren. Zo help je elkaar de grens te verleggen.

We konden maandag zowaar uitslapen. Om acht uur vertrokken vanuit Texel. Het moest makkelijk gaan over de Paardhoek. Maar wel alles kruisen. Toch weer een beetje spannend. Vanuit de Paardhoek richting Terschelling was heerlijk zeilen. Maar bij de Jacobsruggen viel de wind echt helemaal weg. We hebben uren geprobeerd om de Slenk binnen te lopen. Wat is het dan fijn, als je de punt dan eindelijk tussen de groene en rode boei kan prikken en met de stroom mee weg kan schieten.

Nu had ik bijna overal stroom mee. In het Schuitengat was het laag water. In de laatste bocht zat ik me nog te verwonderen hoe dicht de golven bij de vaargeul braken. Toen zag ik de dieptemeter op 2 meter komen en BOEM! Ik liep vast in de vaargeul. Gelukkig was ik snel weer los.

De wind was inmiddels weer terug en waar ik eerst 3 uur over deed, ging nu in 20 minuten. Bizar. In de haven van Terschelling wat gekletst met anderen, administratie bijgewerkt, uitsmijters gebakken en heerlijk geslapen.

Misschien een beetje te lekker, want om 4 uur 30, toen de wekker ging, vond ik het nog wel heel erg vroeg. Tegen beter weten in me toch nog eens omgedraaid met het gevolg dat ik om 6 uur vertrok in plaats van 5 uur. Hierdoor stond er toch wel aardig wat stroom tegen in het Schuitengat. En was ik, toen de wind weg viel, bijna het haasje. Tergend langzaam kwam ik vooruit. Ineens zie ik een toplicht voor me. Het was de Uitvreter. Hij was maar omgekeerd omdat hij achteruit ging. Ik haalde het allemaal net. Weer een lesje geleerd.

De tocht richting Kornwerderzand was geweldig. Zonsopkomst, heerlijk zeilen, een cadeautje! Op het IJsselmeer waaide het toch harder dan verwacht en ik had de G4 maar weer opgezet. Dit zeil heb ik normaal nooit opstaan, maar had de afgelopen dagen mooie diensten bewezen. Met de harde wind en de vele overstagmanoeuvres was het zeiltje lekker handelbaar. Voor deze omstandigheden was het vooral een luie keuze. Waarschijnlijk tot grote genoegen van Geert van de White Spirit. Want hij kon me de hele tocht naar Lemmer bijhouden. Het opkruisen naar Lemmer was pittiger dan verwacht, maar verliep vlot.

Stick to the plan had ik geleerd, en het plan was naar Lelystad en daar twee uur te ankeren. Toen Geert en ik op stempeltocht een restaurantje binnenliepen, warm en geriefelijk, en Geert daarachter bleef om wat te eten, begon het plan in mijn hoofd toch al een beetje vloeibaar te worden. Daarom extra trots op mezelf dat ik toch heb doorgezet.

Heerlijk gezeild naar Lelystad. Wel vreemd om daar de haven voorbij te zeilen, maar ik moest nog ankeren. Toch slaap ik altijd heerlijk achter mijn anker, zeker als je weet dat je er bent.

Ik werd om 7 uur wakker en schrijf nu het laatste stukje journaal. Ik kijk terug op een hele bijzondere tocht waarin ik opnieuw mijn grenzen heb verlegd, mijn boot beter heb leren kennen, nieuwe vrienden heb gemaakt en mooie zeilmomenten heb beleefd. Grote dank daarvoor, Elly en Frits!

Imre.